

20 Νοεμβρίου, 1990

[ΣΑΒΒΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στές]

ΝΙΚΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΗΛΙΩΤΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5305).

Ποινική Δικονομία — Έφεση κατά καταδίκης μετά από ομολογία ενοχής — Πότε επιτρέπεται — Ο Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος, Κεφ. 155, άρθρο 135 (β) — Όταν τα γεγονότα του κατηγορητηρίου δεν αποτελούν ποινικό αδίκημα.

Συνταγματικό Δίκαιο — Διοικητική πράξη — Τεκμήριο νομιμότητας — Αναστολή αδειας οδηγού από τον Έφορο Μηχανοκινήτων Οχημάτων — Μέχρις ότου εκδικασθεί η προσφυγή του θιγομένου βάσει του άρθρου 146.1 του Συντάγματος και ακυρωθεί η πράξη, το τεκμήριο νομιμότητας επιβάλλει αποχήν από οδήγηση μηχανοκινήτου οχήματος. 5
10

Τα γεγονότα και οι νομικές αρχές, που το Ανώτατο Δικαστήριο εφάρμοσε, απορρίπτοντας την έφεση, προκύπτουν από τα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα.

Η έφεση απορρίπτεται.

Έφεση εναντίον Καταδίκης. 15

Έφεση εναντίον της καταδίκης από Νίκο Κυριάκου Μηλιώτη ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 16 Μαΐου, 1990 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 5940/89) στην κατηγορία ότι οδηγούσε χωρίς άδεια οδηγού κατά παράβαση του άρθρου 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου, 1972 (Νόμος 86/72) στην κατηγορία ότι οδηγούσε χωρίς πιστοποιητικό ασφάλειας έναντι τρίτου κατά παράβαση του άρθρου 3 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων (Ασφάλεια έναντι Τρίτου) Νόμου, Κεφ. 333 και στη κατη- 25

γορία ότι οδηγούσε χωρίς την προσήκουσα επιμέλεια και προσοχή κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 (1) (4) του Νόμου 86/72 και καταδικάστηκε από τον Επ. Δικαστή Ιντιάνο σε £15.- πρόστιμο στην τρίτη κατηγορία, ενώ στη
 5 δεύτερη κατηγορία δεσμεύτηκε με £300.- εγγύηση για δύο χρόνια και επίσης του στερήθηκε το δικαίωμα να αποκτήσει άδεια οδηγού για περίοδο 12 μηνών χωρίς να του επιβληθεί ποινή στην πρώτη κατηγορία.

Ο εφεσείων παρουσιάσθηκε αυτοπροσώπως.

10 *Γλ. Χατζηπέτρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για την εφεσίβλητη.*

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Ι. Πογιατζής.

15 Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ: Η έφεση αυτή στρέφεται αποκλειστικά εναντίον της καταδίκης του Εφεσείοντα από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας στις τρεις κατηγορίες του κατηγορητηρίου που καταχωρίστηκε από την Αστυνομία στην Ποινική Υπόθεση Αρ. 5940/90 εναντίον
 20 του Εφεσείοντα επί τω ότι οδηγούσε μηχανοκίνητο όχημα - 1) χωρίς να είναι κάτοχος άδειας οδηγού, 2) χωρίς να καλύπτεται από πιστοποιητικό ασφάλειας έναντι τρίτου, και 3) χωρίς την προσήκουσα επιμέλεια και προσοχή.

Η καταδίκη του Εφεσείοντα ήταν αποτέλεσμα δικής του ομολογίας ενοχής πάνω στις προαναφερθείσες τρεις
 25 καταδίκες ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

Τα γεγονότα είναι σε συντομία τα εξής: Στις 3 Φεβρουαρίου 1989 ο Εφεσείων οδηγούσε το μοτοποδήλατό του Αρ. RT 731 στην Λάρνακα κατά μήκος της Λεωφόρου Τιμάγια πίσω από τον παραπονούμενο που είχε κατέβει από
 30 το ποδήλατό του και περίμενε το πράσινο φως για να προχωρήσει στη διασταύρωση της Λεωφόρου Τιμάγια με τις Λεωφόρους Παπανικολή και Μακαρίου Μαχαιριώτη. Αντί να σταματήσει σε ασφαλή απόσταση από τον παραπονούμενο, ως όφειλε, ο εφεσείων προχώρησε στη δια-

σταύρωση και συγκρούστηκε με τον παραπονούμενο τον οποίο έριξε στο έδαφος. Στη διάρκεια των ερευνών της για την εξιχνίαση των συνθηκών του δυστυχήματος η Αστυνομία διαπίστωσε ότι ο Εφeseίων οδηγούσε χωρίς να είναι κάτοχος άδειας οδηγού και, επομένως, το πιστοποιητικό ασφάλειας έναντι τρίτου που είχε παρουσιάσει δεν παρείχε την αναγκαία ασφαλιστική κάλυψη. Η άδεια οδηγού του Εφeseίωντα, ο οποίος είναι ανάπηρος, είχε ανασταλεί δια παντός στις 21 Μαΐου 1987 από τον Αναπληρωτή Εφορο Χερσαίων Μεταφορών. Εναντίον της διοικητικής αυτής πράξης ο Εφeseίων καταχώρισε κάτω από το Άρθρο 146 του Συντάγματος την προσφυγή αρ. 555/87 της οποίας η ακρόαση έχει συμπληρωθεί ενώπιον μονομελούς Δικαστηρίου Αναθεωρητικής δικαιοδοσίας που όμως δεν έχει ακόμα εκδώσει την επιφυλαχθείσα απόφασή του.

Ο Εφeseίων δεν αμφισβήτησε ενώπιόν μας τα γεγονότα που σχετίζονται με την αμελή οδήγησή του κατά τον ουσιαστικό χρόνο. Περιορίσε την αγόρευσή του στον ισχυρισμό που είχε προβάλει ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι η απόφαση του Αναπληρωτή Εφόρου Χερσαίων Μεταφορών να αναστείλει επ' αόριστο την άδεια οδηγού που κατείχε ήταν αντισυνταγματική και παράνομη εφόσον, ανάμεσα σε άλλους λόγους, λήφθηκε χωρίς να δοθεί στον ίδιο η ευκαιρία να ακουσθεί. Εκείνο που προφανώς ήθελε να εισηγηθεί επί του προκειμένου είναι ότι, εφόσον κατείχε άδεια οδηγού που παράνομα αναστάληκε στις 21 Μαΐου 1987, ο ισχυρισμός της Αστυνομίας ότι δεν ήταν κατά τον ουσιαστικό χρόνο κάτοχος άδειας οδηγού και ότι δεν εκάλυπτετο, ως εκ του λόγου αυτού, από το υπάρχον πιστοποιητικό ασφάλειας έναντι τρίτου δεν ευσταθεί και η καταδίκη του για τις αντίστοιχες δυο κατηγορίες πρέπει να ακυρωθεί.

Σύμφωνα με την παράγραφο (β) του άρθρου 135 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, στις περιπτώσεις όπως είναι η παρούσα, στις οποίες πρόσωπο βρίσκεται ένοχο και καταδικάζεται με βάση δική του ομολογία ενοχής, έφεση εναντίον της καταδίκης του μπορεί να

ασκηθεί μόνο για το λόγο ότι τα πραγματικά γεγονότα τα οποία αναφέρονται στο κατηγορητήριο και τα οποία έχει παραδεχθεί δεν αποκαλύπτουν ποινικό αδίκημα. Ο παρών εφεσείων δεν προβάλλει τέτοιο ισχυρισμό. Εν πάση δε περιπτώσει, πιστεύουμε ότι τα απλά γεγονότα της παρούσας υπόθεσης, όπως τα έχουμε εκθέσει πιο πάνω, αποκαλύπτουν τα ποινικά αδικήματα για τα οποία ο Εφεσείων έχει καταδικαστεί. Μέχρις ότου ο Εφεσείων επιτύχει την έκδοση από το Δικαστήριο που εκδικάζει την προσφυγή του αρ. 555/87 απόφασης που να ακυρώνει την πράξη της αναστολής της άδειας οδηγού που κατείχε μέχρι 21/5/87, το τεκμήριο της νομιμότητας των διοικητικών πράξεων ενεργεί για όλους τους σκοπούς κατά τρόπο που επιβάλλει στον Εφεσείοντα να απέχει να οδηγά οποιοδήποτε μηχανοκίνητο όχημα, γιατί η πράξη του αυτή θα συνιστά ποινικό αδίκημα.

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.